

MOMENTETS SKØNHED

Nogle kunstnere klarer sig fint uden for kunstens hovedstrøg og den kunsthistoriske agenda. Maleren Lars Physant (f. 1957) er en af dem. Han har gået sine egne veje og har aldrig haft en generationsplatform eller tilhørt en bestemt gruppering inden for kunstlivet. Han har i fjorten år boet i Barcelona. I sin kunst har han taget konsekvensen af, at verden er svimlende kompleks, og at hverken vores intellekt eller vores sanseapparat evner at spænde over denne kompleksitet. Det er et menneskeligt grundvilkår, at vi kun fornemmer sammenhængen i spredte glimt, hvis det overhovedet sker. Selv om vi i dag har udvidet vores aktionsradius vha. nogle virtuelle 'ekstremiteter' som tv, cyberspace, telefoni, radio mv., hvormed vi bliver i stand til at sprænge rummet og tiden og se ind i de fjerneste verdensdele, kan vi ikke fatte den virkelige verdens sammenhængskraft, og for at manøvrere og fokusere skal vi i øvrigt lukke af for mere end 90 % af sanseindtrykkene. Det er i dette felt, Physant opererer. "Samlet splittet virkelighed" har han kaldt dette bevidstheds- og skabelsesvilkår, og det har været titlen på flere værker og udstillinger.

Impressionisterne foretog vidtgående farveeksperimenter, der hidrørte fra studier af sollyset. I pagt med de eksakte videnskabers afdækninger af relationen mellem farve, syn og lys erfarede de, hvordan genstandenes farver ændrer sig i dagens løb og efter tidspunktet på året. Som konsekvens heraf tog fx Claude Monet (1840-1926) ofte et nyt lærred i brug for hver time, når han malede 'plein air', dvs. friluftsmaleri. Nogle årtier senere eksperimenterede kubisterne med en opløsning af centralperspektivet. Her fremstod verden, som var den fanget i et spejlkabinet. Lars Physant gør noget tredje. Han fremstiller sine motiver som et væv af samtidigheder ved bl.a. at male på en slags mosaik af lærreder. Disse reliefstrukturer, ofte særdeles irregulære i formen, med mange typer lærred på træplader fremstår som et puslespil af størrelser, former og teksturer. Dette uortodokse "lærred" inspirerer ham til at finde nye og uventede motiver og kompositioner.

Selv om Lars Physant er en moderne maler, der insisterer på sin plads i det 21. år-hundredes kunst, udtrykker han sig i forlængelse af den *mimetiske* tradition i malerkunsten, som man har kendt siden renæssancen, dvs. kunst der gengiver virkeligheden så præcist som muligt. Han har kaldt sin metode for 'introspektiv realisme'. Denne begrebskonstruktion går ud på at bruge den synlige verden uden for kropsgrænsen som en form for spejl. At lade den være anledningen til introspektion, dvs. at spejle en indre "abstrakt" tilstand i noget ydre. Der skal være en klangbund, når han vælger sit motiv, som næsten altid er et udsnit af den synlige virkelighed. Han forsøger at visualisere en følelse. Motivet skal kunne fæstne denne følelse. Følelsen er rygraden i hans kunstneriske udtryks anatomi.

Lisbeth Bonde, Oktober 2008